

VÉRERŐS LANKÓ

Temető mellett.

Kik a terhes élet
Gondjait lerázva,
Ide költözének
E köd-ülte tájra:
Suttogó akácok
Nesztelen, bús árnyán
Keresék az álmot —
Megpihenni vágyván.

És, im, hol a gondok
Rabláncza lerázva,
Vásár zaja, undok
Érdek-tusa már ma!
Zúg, zajlik az élet,
Tart folyton a hajsza;
S eltompul a lélek
E szörnyü zsvajba'!

Nincs, nincs nyugalom, bár
Sir földje a holtat:
Ma csend, a mi rá vár —
Vásár zaja holnap!
Nincs nyugta e földön,
Ha már ide tévedt:
Küzd, harezol örökkön
Halállal az élet!

Kasza Gy. József.

Felelős szerkesztő a laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl.

A FILOZÓFUS.

Gábor ur, aki olyan gazdag ember, hogy tizenhárom nevelőnőt tart a leányának, tegnap egy férfi-nevelőt is hozott magához.

Maga volt érte Budapesten. Kiválasztotta az egyetemen a legrutább hallgatót és szerződést kötött vele, hogy a filozófiát egy évig adja elő a leányának.

A fiatal ember most iratkozott ugyan be a filozófiai szakra, de hát biztosította Gábor urat, hogy ezt csak azért tevé, mert tanári diplomát akart magának szerezni, különben ő már annyit foglalkosott a filozófiával, hogy semmi újat sem tanul, sőt idő múltán, ha alkalma lesz, könyvet fog írni az ő saját filozófiájáról, mely homályba fogja borítani az újabb idők minden filozófusát.

Gábor ur el volt ragadtatva, tetszett neki a rut arcu, de jóbeszédű fiatalember. Még aznap kocsi-ültette és vitte a leányához.

Hogy miért volt szüksége Izabella kisasszonynak a filozófiára, azt bizony nem tudom, de gyanítom, hogy az apa egyetlen leányát nagyon ki akarta képeztetni. Azonban azt is megengedem, hogy Izabella kisasszony megúnván a tizenhárom meztelen arcu nevelőnőt, azt sütötte ki furtangos fejcskéjével, hogy igen jó multság lenne egy bajszos nevelőt is hozatni a házhoz. Azért zaklatta hát az apját, hogy a filozófiára is taníttassa. Minthogy pedig Gábor ur nem talált nőnemű filozófust Európában, kénytelen volt Izabella kisasszonynak egy himnemű filozófust szerezni.

Mikor Gábor ur bemutatta a filozófust a leányának, ez olyan barátságatlan arcot csinált, hogy a filozófus, ha nem lett volna filozófus, egyszerre kiszaladt volna a szobából. De hát nem azért volt filozófus, hogy ilyen csekélységtől zavarba essen, — meghajította magát a leány előtt és így szólt:

— Nagysád! Rendelkezésére állok mindig, amikor akarja. Órákhoz nem kötöm tárgyamat, mert ez oly gyönyörű, hogy lehetetlen munkának tekintem. Vegyük úgy mint mulatságot, s időnként társalogni foglalkozunk vele.

Gábor ur észrevevén leányának kedvetlenségét, kiosont a szobából.

Izabella kisasszony nem is figyelt a filozófus szavaira, csak nézett rá merően, hogy talál-e rajta valamit, ami érdekes volna a professzor urban, de hasztalan: vörös volt ez, mint a láng, fülei kissé szétállottak, arcát fakó soványság nyújtotta hosszúra és bajusza olyanformán nézett ki, mint a kopott meszelő.

Az ifju nem kapván semmi feleletet, csudálkozva tekintett a leány szeméibe.

Ez a tekintet többet használt, mint ha félórára nyújtotta volna a bevezetését: Izabella arcán az öröm pírja futott át, kezét nyújtá az ifjunak és így szólt:

— Érezze magát jól minálunk, Skeptovics ur.

— Én mindenütt jól érzem magamat, nagysád, — felelt a filozófus hidegen és nem volt az ajkán mosoly, nem volt az arcán udvarias kifejezés, csak a szeméi fénylettek, mint a legkékebb ég.

Ezek a kék szemek ragadták meg a leány figyelmét.

— Hogyan Skeptovics ur, ön mindig egyformán érez? Ezt nem értem, — mondá a leány, csak azért, hogy az ifjuval mielőbb tisztában legyen.

Skeptovics ur végig bámult a szobán, aztán röviden megjegyzé:

— Majd érti.

— Azt hiszi talán, hogy én is mindig egyformán fogom érezni magamat? Hiszen az lehetetlen, kérem.

— Nagysád! a filozófus előtt lehetetlenség nincsen.

— De én nem leszek filozófus!

— Mindenki filozófus, kérem, bizonyos mértékben. Tessék elhinni, hogy még a számár is.

Izabella kisasszony kissé meghökkent. Egy perczig elhallgatott, aztán észrevehetőleg gunyosan kérdé:

— Ön nemde Budapestről jött?

— Onnan.

— Barátnóm azt állítá, hogy a „Nem illik“ czimű könyvecske ismét új kiadást ért. Igaz ez, kérem?

— Sohasem volt szükségem arra a könyvre, így hát nem bizonyíthatom, hogy igaz, amit a nagysád barátnője állított. Különben az igazi filozófus nem ad semmit azokra a társadalmi ostobaságokra.

— Hát mit tesz, ha szabad kérdenem?

— Nem törődik senkivel és semmivel.

— A nőekkel sem?

Skeptovics ur érezte, hogy cserben hagyja filozófiája. Mosolygással palástolta zavarát.

— Ön hallgat, tehát...

— A nők, nagysád, milder alól kivételt képeznek.

— No, ez nagyszerű? — kaczagott Izabella, aztán hamiskásan kérdezé:

— Mondja csak, professzor ur, van-e a szerelemnek filozófiája?

— Van, kérem, csak hogy minden szerelemnek más.

— Foglalkozott ön ezzel a filozófiával?

— Sokat.

— Mondja hát kérem, mi a szerelem alapja?

— Ah uram! ön gunyolódik! — kiáltott haraggal Izabella.

— Nem én. Csak hogy nagysád a regényekből ismeri a szerelmet, én pedig a természetből.

— De kérem, ön rettenetes ember!

— Már miért?

— Hát ön a gyomrával szeret! — kiáltott ismét a leány és e félszót: gyom, — erősen hangsúlyozta.

— Hígyje el nagysád, hogy ha az emberiség folyton kukoriczamaléval élne, nem lenne annyi poéta és szerelmes ember a világon.

— De hát kérem, mi köze van a szerelemnek a kukoriczamaléhoz, a szerelem az egyetlen érzet, mely az embert az anyagiságtól megtisztítja, mely égbe emeli, félistenné teszi!

— Ne hígyje, nagysád. A szerelem nem más, mint képzelődés. Ha az ember egészséges és jól ebédel, aztán nem tudja mit csináljon, elhítheti magával, hogy szerelmes beáll bolondnak.

— Tehát aki szerelmes, az bolond.

— Nagyobbrészt.

— És kivétel nincsen?

— Csak annyiban, hogy néha az egyik bolondító.

— Uram az ön filozófiája rettenetes!

— De igaz.

— Hát mondja meg, mi boldogítja az embert, ha nem a szerelem?

— Igaz nagysád, hogy ez boldogítja, de éppen azért boldogítja, mert megzavarja az eszét.

— Tehát tiszta észszel nem lehet szeretni?

— Csak szívvél.

— De hisz a kettő összefüggésben van!

— A szívbe álmodni száll le a lélek.

— És ugy-e édes ez az álom? — kérde ábrándosan a leány.

— Azt hiszem.

— Hát nem tudja?

— Sohasem voltam szerelmes.

E szavak után leült az ifju és ismét a falakra nézett.

Izabella lángragyult szemekkel tekintett reá és elgondolta magában: Ime egy fiatal ember, aki öneki a filozófiát akarja tanítani s filozófus létére nem ismeri a szerelem filozófiáját.

Teteti magát, hogy megveti az ideálokat és anyagi ember, pedig a szemei tele vannak ábránddal, étellel. Kétségtelen, hogy már is meg van hódítva és éppen azért mutatja magát érzéstelennek.

Skeptovics ur kibámult az ablakon.

Izabella hozzá lépett és megfogván a filozóf nevelő kezét, delejes mosolygó, bolondító tekintettel nézett a szeme közé.

— Skeptovics ur, csakugyan nem volt ön szerelmes? — kérde a nőknek azon sajtószerű hangjával, mely megreszketteti a szíveket.

Skeptovics ur kimeresztette a szemeit és érzéketlenül válaszolt:

— Mondám.

A leány még ragyogóbb, még erősebb, melegebb fényű szemekkel tekintett reá s újra susogott.

— Nem is fog soha szeretni?

Ah, egy vadállat is leborult volna e szavakra s megszólalt volna emberi hangon: — Fogok, igen fogok szeretni! téged te büvölő, te szép! De Skeptovics valószínű eszki-moflegmával mokogá:

— Nem.

A leány erre eltaszítá a filozófus kezét, szemében haragos villámok égtek, arcza kipirult, visszament előbbi

helyére, aztán lihegve, sziszegő epés gunnyal szóló Skeptovics urhoz:

— Uram, atyámnak meg fogom mondani, hogy nincs szükségem önre. Igen. Ön nem filozófus, hanem számár.

Gárdonyi.

Szer a házbéremelés ellen.

— Ugyan pajtás, ne állj az ablak mellett, még meghűtöd magad és náthát kapsz!

— Hiszen azt akarom! Háziorvos orvosa ha egész éven át nem hívatom, még felemlíti a házbért.

Maga is csodálja.

Két ur találkozik a vasuton.

— Alázatos szolgája doktor ur. Hova tetszik utazni?

— Hogyan, kegyed ismer engem? Nem emlékszem, hogy valaha lett volna szerencsém.

— Hiszen a múlt nyáron doktor ur gyógyított egy hónapig Pécsen.

— Múlt nyáron? — hm! — — meglehet — — én gyógyítottam? — — hm! — — és ön még él? — — furcsa!

Ökör-e vagy tehén?

Tehenes Gáspár uramhoz beállt egy nap egy paraszt ember.

— Szerencsés jó reggelt kívánok. Nemzetes Ökrös Gáspár urral volna egy kis dolgom.

— Nem úgy hinak engem, hanem Tehenes Gáspárnak.

— Vagy ugy? Se baj no! Tudtam, hogy valami marhafajta, csak az nem jutott hírtelem eszembe, hogy ökör-e vagy tehén?

Nem egyformán.

— Én két hóval az esküvő előtt ismerkedtem meg a feleségemmel!

— Én pedig (sóbajt) csak két hóval az esküvőnk után ismertem meg őt!

FURCSA BEVEZETÉS.

— Ké . . kérem, ki . . kisasszony . .

— Parancsol?

— Ké . . kérem . . izé . . nem fáj a kisasszony sze . . szeme?

— Oh nem. Miért kérdezi?

— Csak azt a . . akartam mo . . mondani, hogy én sze . . szeretem, imádom a kisasszonyt!

Ez óp r ö p p e n t y ü i.

A szépség, lélek nélkül az aranyporhoz hasonló, mely a lepke szárnyain csillog, s lesodorva — kelletlen hamuvá lesz.

Bőkezüségét tanusítani a nélkül, hogy vagyonunkat föláldoznók: ebben áll a pénz legnagyobb élvezete.

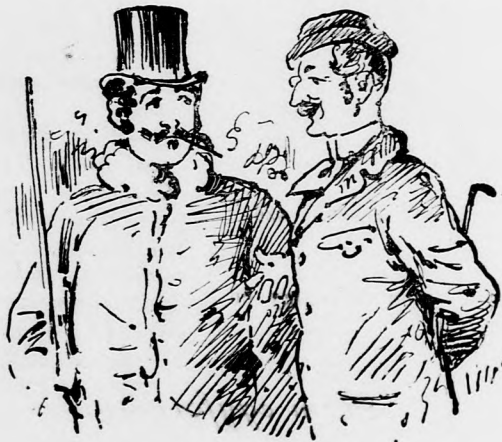
Gazdagság hamarabb teszi keménynyé a szívet, mint forró víz a tojást.

Bölcsességed legyen az ősz haj bölcsessége, — de szíved — szíved legyen az ártatlan gyermekség szíve!

Hirdetés.

Egy forintért elkergetek minden poloskát. De mert betegségem az ágyban feküdni kényszerít, kérem a poloskák beküldését a megjelölt ár melléklése mellett.

Az előzékenység netovábbja.

— Ugyan pajtás nem adhatnál egy szivart?

— Sajnálom barátom, épen most gyújtottam rá az utolsóra. Hanem egy cigarettel szolgálhatnék, ha otthon nem feledtem volna a dohányomat. Különben most jut eszembe, hogy a cigarett-papírom is elfogyott.

A nagynéni ezrei.

Szegény jó nagynéni
Mint szerettelek,
„Ha megszüntem élni,
Akkor ezerek
Várnak reád”, szóltál
S én hittem neked.

Most hogy valahára
Te is ráültél
A szti. Mihály lovára
S égbe repültél.
Tudom mit rejt a skatulyád:
Kétezer szép zsiros foltos
Gyónócsédulát.

Morgó Péter.

Unalmasan.

— Nos kedvesem, hogy mulattatok tegnap X-ék uzsonnáján?

— Ah! szörnyű unalmasan kedves férjem! A meghívottak mind eljöttek s így nem volt kit megszólalni!

Kathedrai bölcsességek.

Valamely testnek egy másikra való nehezédését nagyban elősegíti a vonzalom.

Ha én beleteszem önt egy tanterembe, inkább üljön föl a haz tetejére, mint sem kimozduljon onnan.

Ulászló alatt nevezetes kül-események történetl. Többek közt alatta volt a Dózsa-féle porlázadás.

Szócsintan.

Pasteurizálás = veszett kutya harapása.

Kötéltáncos = akasztófavirág.

Rozsda = szántóföld.

Szegény = vas-kereskedés.

Egy agglegény albumából.

A pénz közt sok a hamis, az asszony mind hamis.

Két asszony közt igazságot tenni képtelenség.
Ezt csak böles Salamon tehette.

Minden büntető-törvénykönyvet bátran tűzbe lehetne dobni, ha asszony nem volna a földön.

Egy hűséges asszonyt ismertem, az is megcsalta az urát.

Egyszer az asszony és a pók versenyre keltek, hogy melyikök szövű ügyesebben hálóját? — Az asszonyé lett a győzelem babérja.

Méltó kifakadás.

— No hallja-e ember, az már mégis szörnyűség a mit kend cselekszik. Tegnapelőtt csak tegnap jött haza, tegnap csak ma, s ha most véletlenül haza nem hozza az ördög keedet, hát megint csak holnap kerül haza.

Mert . . .

Egy veszekedő természetű urfi az utcán véletlenül összeütközik egy mesterlegénnyel.

Urfi: Uram, ön egy neveletlen ember!

Mesterlegény: Ugyan miért?

Urfi: Mert én ütköztem bele önbe és ön nem nevezett engem neveletlen embernek.

Csalhatatlan bizonyíték.

Bíró: Nincs-e önnél valami okmány, melyből meggyőződhetnék arról, hogy neje csakugyan meghalt?

Félt: Oh igen, nálam van az orvos számlája.

**IFJABB HÁRY JÁNOS
hárintásai.**

— Mit, még ketök ei sem hiszik, a mit én mondok? Bizony! Boszniában olyan sziklás hegyek vannak, hogy egyen végig néztem az aljától a tetejéig, hát a látásától szintétig elszakadt a bakanesom talpa!

Szomorú visszaemlékezés.

— Tudja barátom, ez azon hely, hol három év előtt, mikor az a nagy víz volt, olyan szerencsétlenül jártam. Akkor vesztettem el itt nőmet és a kalapomat, a kalap még egészen új volt.

Koresolyázás közben.

— *Miért nem vigyáz?* Én nem térek ám ki minden szárnak.

— *Én — igen!* (S kitér.)

Szellemesség.

— Hallom, hogy X. barátunk megnősült s a felesége igen szeliemes asszonyka.

— Oh igen, magam is tapasztaltam, hogy nagyon szellemesen tud az urával — veszekedni.

GÜRBELÁB MOJSE

donolja mogánok.

Jön a moszkha, nem van messze,
Fülkhiálthak ürvendezve
Zimzele zamzele thaj thaj!
Lesz sak gescheft, rebach, báresz,
Sokh dög gajér nem nadj khár lesz,
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

Ök khiállják eshata sikra,
Edjikh eles o másikra
Zimzele zamzele thaj thaj!
Hullja a vér, phüngi a kard,
Nézi sak sok liferant majd,
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

Sak nem meg leszünk bolondok,
Hodj sináljuk mi is frontot
Zimzele zamzele thaj thaj!
Mikhar udjis bárkhi jözi,
O rebach sak nekhönk főzi
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

Söt mi thübb edj khis szivesség
Ellenségnek is jól esnék,
Zimzele zamzele thaj thaj!
Elárulják thervet titkhat
Mert sak azt nézünk, hodj mit ad,
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

Sak thodja a phendzel bänni,
Söhse nem meg fogja bänni.
Zimzele zamzele thaj thaj!
Mert a hon; nekhönk sakt ott van
Hol huzzuk leg — hasznosb — jobban
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

Moszka-e, vagy madjar ledjünk,
Az ganz thüthegál mi nekhönk.
Zimzele zamzele thaj thaj,

Sak lehessen ott maradni,
Hol nekünk van dús aratni.
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

Golyó, fedjver, háboru, khard,
Bár mert edj khiesit félsze tart,
Zimzele zamzele thaj thaj!
De hátul nem jár a goljó
S hodj zsidót nem ér ol jó,
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

És ha jövünkh és leverve
Fekszik már az ellen serge
Zimzele zamzele thaj thaj!
Khiesavarjuk zászló njelét
S ránk fogjuk a djózedelmet
Zimzele zamzele thaj thaj thaj!

A tisztaság barátja.

Ur (az utozán találkozik volt inasával, ki az utozát tisztogatja a hótól): Ugyan Rista, hát ennyire súlydeltél?

— 'Ch, nagyságos uram, én gyermekkoromtól fogva hozzá vagyok szokva a tisztasághoz, s így mitsem tehettem egyebet — mint utozaseprővé lettem.

Jó mentség.

— Ejnye kis Mariska az már mégsem szép, hogy te soha sem tudod a leczkédet, aztán még csak nem is szégyenled magadat.

— Kérem kedves bácsika, már egészen hozzászoktam.

Szerelem meggyőződésből.

Szép vagy; bár hogy szépségedet
Mi okozza? nem kutatom.
Kellemes vagy; bár melletted
Unatkozom szörnyű nagyon.

S én utánad egészen a
Kézfogóig bolondulok.
Megérdemled! — Minap láttam:
Tehermentes a birtokod.

Zabszem.

Az van.

V e n d é g: Mit, én ebben a sötét lyukban lakjam?
Nekem levegőre meg világosságra van szükségem!

V e n d é g l ő s: Oh kérem, az mind a kettő van!
Levegő, az csak van itt is, a világosság végett meg két
gyertyát tettem bele.

Krónikás adoma.

Ki ne ismerte volna, egy pár évtizeddel ezelőtt,
nálunk a jó öreg Tallián Gyurit, kit barátai mellesleg
csak fütykösnek tituláltak.

A jó öreg rendes vendége volt a pécsi nemzeti
kaszinónak, hol egy egész társaságot gyűjtött maga
köré s hol az egyiket, hol a másikat tréfálta meg.

De egyszer őt is elérte a — tréfa.

Volt neki egy kedvenc házisapkája, mely még
a kaszinóban is rendszeren a fején volt. Egyszer egyik
bizalmas embere — a mint ő a kártyázókat nézte —
hátára csap s elkiáltja:

— Koresmáros ur, hozzon egy pakli kártyát!

A jó öreg hátratekint egész önérettel — —

— Bocsánatot kedves Gyuri bátyám, de ezzel a
háló-sapkával a vendéglősnek néztem.

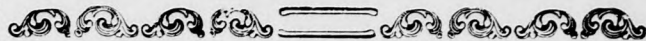
Gyuri bátyánk aztán soha többé nem tette föl a
háló-sapkát a kaszinóban.

Megfelelt.

Két pécsi kereskedő azon vitakozott, hogy melyikük ügyesebb.

— *Már hiába is vitakozik kedves barátom, én könnyebben
el tudnám önt adni, mint ön engem egyszer.*

— *Az bizony könnyen meglehet — felelt a másik — mert
oly bolond aligha akadna, a ki önért még csak hatost is adna.*

H I R D E T É S E K:

A legjobb szer

tyukszem

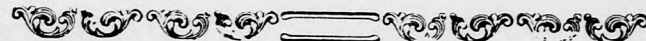
és minden bőrkeményedés ellen a Meissner
gyógyszerész-féle (központi szétküldési raktár
Pécsett) híres és sikeresnek bizonyult

tyukszem- és szemölcsstapasz,

mely 3 nap alatt mindenféle tyukszemet fájdalom nélkül gyö-
kerestül, szemölcsöt 2 nap alatt- bőr keményedést egy éjelen át
eltávolít. E tapasz, mely orvosi utasítás után készülvén, nem tar-
talmaz semmi ártalmas anyagokat.

20,000 elismerő nyilatkozat 1887. évi januártól október hóig.
Valódi minőségben majd minden bel- és külföldi gyógyszer-tár-
ban nagyban, nevezetesebb drogueria kereskedésekben kapható.
Ára dobozonként 60 kr. és 1 frt, póstán 15 krral több és
az összeg előleges beküldésénél a tapasz franco küldetik meg.

Kapható **Pécsett:** Sipőcz Istv., Zsiga L és az irgalmasok gyógyszer-tár-
rában. **Mohácson:** Szendrey Jenő **Siklóson:** Ronay Ede, **Szigetváron:** Sala-
mon gyógyszer-tárában.

Eddig még fölülmulhatatlan
a Maager W.-féle

cs. kir. szabadalmazott, valódi tiszta

csukamáj-
o l a j

Maager V.-től Bécsben.

Az orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és
könnyenemészthetősége folytan gyermekeknek is
ajánlható, mert a legtisztább, legjobbnak elismert
szer: **mell-, tüdőbajok, görvély, daganatok, kelé-
sek, bőrküvések, mirigybajok, gyengeség** stb. ellen.
Egy üveg ára 1 frt; kapható a gyári raktárban:
Bécsben, Heumarkt 3. szám alatt, vala-
mint az osztrák-magyar birodalom legtöbb és leg-
jobb nevű gyógyszer-táraiban.

Pécsett kapható:

Sipőcz István, Kovács Mihály és
Zsiga László gyógyszer-tárában, Reen Vil-
mosné és Spitzer fia kereskedésében. 20—9.

„VERÉB JANKÓ“

1885. — 1886. — 1887-ik

évfolyamai

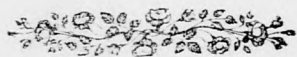
bekötve kaphatók

a „VERÉB JANKÓ“

kiadóhivatalában

(Pécs, János-utca 8. sz.)

Egy-egy kötet ára 5 frt.

Humorisztikus képeket

ábrázoló chlichék

darabja 1 frt.